

Dopis od preláta (únor 2014)

Prelát se zmiňuje u příležitosti výročí 14. února o lásce dona Álvara del Portilla ke svatému Kříži. „Obracejme se k němu“, říká, „abychom zůstali silní tváří v tvář obtížím a odporu.“

11.02.2014

Nejdražší, ať mi Ježíš opatruje mé syny a mé dcery!

Oznámením data blahořečení nejdražšího dona Álvara na 27. září jsme zahájili odpočítávání tohoto

dne. Je to Boží dar, který obohatí
Církev, Dílo a každého z nás. A tak v
čase, kdy svoji vděčnost směřujeme k
nebi, snažme se ještě lépe – každý a
každá z nás – kráčet s větší věrností
každý den po cestě povolání ke
svatosti, které hlásal Ježíš; po cestě
posvěcování se v každodenním
životě, kterou sv. Josemaría otevřel
svým hrdinským odpovídáním na
Boží milost a kterou don Álvaro a
mnoho dalších věřících Prelatury již
prošlo v plném souladu s tímto
učením.

Při vyhlášení toho, že don Álvaro
uplatňoval v hrdinském stupni
křesťanské ctnosti, o něm Církev
prohlašuje, že „plně, příkladně a
kompletně ztělesnil (...) ducha Opus
Dei, který vybízí křesťany usilovat o
plnost lásky k Bohu a k bližnímu
skrze běžné povinnosti, které tvoří
náplň našich dnů“[1]. Proto s
blížícím se stým výročím jeho
narození 11. března vám navrhuji,

abychom svůj pohled velmi pozorně zaměřili na osobu tohoto *služebníka dobrého a věrného*[2], kterému Pán svěřil vedení Prelatury Opus Dei poté, co sv. Josemaría odešel do nebe. Dychtivě se snažme lépe poznávat jeho věrnost křesťanskému povolání a napodobovat ji ve svém životě. Rozjímejme nad jeho spisy, učme se z jeho odpovídání na milost a vyprošujme si jeho přímluvu, abychom ztělesňovali ducha Opus Dei bez trhlin.

Pro věřící Opus Dei, pro spolupracovníky i pro všechny, kdo touží posvěcovat se podle tohoto ducha, ukazuje stálé jednání dona Álvaroa konkrétní způsob, jak následovat Ježíše Krista, jediného učitele a vzor vší dokonalosti. Jak jej následovat *zachováváním služebního postupu*, jak občas říkával v dobré náladě sobě vlastní. Tedy co nejlepším osvojením téhož ducha

následování Krista, kterého nám z Boží vůle předal sv. Josemaría.

V tomto měsíci – kromě Uvedení Páně do chrámu a Očišťování Panny Marie – prožíváme též svátek 14. února, v kterém se zvláště skví jednota Opus Dei. V tento den, jak víme, si připomínáme dvě různá výročí: začátek práce Díla se ženami a založení Kněžské společnosti svatého Kříže. Z ustanovení Svatého stolce jej v Prelatuře slavíme jako svátek Panny Marie: *Mater Pulchrae Dilectionis*, Matky krásné lásky[3].

Do záznamu o posvěcení jednoho oltáře v roce 1972 sv. Josemaría napsal, že ho světí ***ke cti a chvále našeho Pána Ježíše Krista, který si přál korunovat své Dílo svatým znamením Kříže. Udělal tak v jednom centru mých dcer, a to na výročí jejich založení: viděl jsem v tom nový božský příkaz o jednotě naší Rodiny s vědomím, že kněží***

***mají být svěcení k službě oběma
sekcím Díla.***[4]

V přesvaté Panně Marii máme dokonalý příklad bytosti, která se po celou dobu své existence úplně ztotožnila s Boží vůlí. Toto nahlížíme zvláště v okamžiku, kdy přijímá zprávu, že se stane Boží Matkou, a také v její vytrvalosti plné síly, víry, naděje a lásky u Kříže, na kterém její Syn umíral pro naši spásu. Svatý Otec píše: **Mluvit o víře znamená často také mluvit o bolestných zkouškách, ale právě v nich svatý Pavel shledává nejvíce přesvědčivou zvěst evangelia, protože ve slabosti a v utrpení vychází najevo a odhaluje se Boží moc, která překonává naši slabost a naše utrpení.**[5]

Sv. Josemaría nás vyzýval, abychom přemýšleli o tom, ***nakolik jsme přátelé Kristova kříže, toho kříže, kterým si Ježíš přál korunovat své***

Dílo (...). Přál si je korunovat, tak jako králové korunují svůj palác v nejvyšším místě: křížem. Přál si tam umístit symbol svého kralování, aby svět viděl, že Dílo je Dílo Boží. Bylo to jednoho čtrnáctého února. Začal jsem mši svatou, aniž bych cokoliv tušil, stejně jako vždycky, a skončil jsem s vědomím, že si Pán přeje Kněžskou společnost svatého Kříže, že si Pán přeje, abychom korunovali naši nadpřirozenou stavbu, aby naše duchovní rodina nesla ve špici toto znamení Božího kralování.[6]

Myslím na to, že don Álvaro takto jednal od chvíle, kdy požádal o přijetí do Opus Dei. A později, jak léta ubíhala, svojí vytríbenou věrností Boží milosti a svým těsným sejetím s naším Zakladatelem rostl den ode dne v lásce k „svatému Dřevu“. Poté, co odešel do nebeského domova, jsme dále poznávali mnoho detailů, v

kterých se ukazovala jeho láska k oběti, jež nás pojí s Kristovým křížem. Zvláště po jeho příchodu do Říma v roce 1946 a pak po dost roků na jeho bedrech spočinul – kromě mnoha dalších prací – úkol získávat prostředky pro vybudování centrálního sídla Opus Dei. Toto mu způsobilo velké starosti, které mu, ačkoli jej neobraly o vnitřní pokoj, přinášely ustavičná trápení: nemoci jater, silné bolesti hlavy a jiné nemoci, které nemálo ovlivnily jeho zdraví. Čelil těmto situacím, aniž by si stěžoval, s úsměvem na rtech, šťastný, že je může nabídnout Pánu za Církev a za rozvoj Díla.

Vzpomínám si, jak jednou ležel v posteli s velmi vysokou horečkou, ale nenašel jiné řešení než vstát a jít na ulici, kvůli nějakému naléhavému ekonomickému problému, který mohl vyřešit jedině osobně. Jedna z žen, které pečovaly o domácí práce v centrálním sídle Díla, věděla, že ještě

včera měl don Álvaro horečku, a nevěděla, jestli ji ještě má. Když se to dozvěděla, řekla svatému Josemaríovi: „Včera měl vysokou horečku.“ Načež náš Zakladatel otcovsky prohlásil: ***tebe bych jít nenechal, jeho ano.*** Natolik si byl vědom, že se může spolehnout na tohoto svého syna, kterého o mnoho let dříve označil jako *saxum*, skálu.

A jaký byl hluboký důvod tohoto jednání? V dekretu o hrdinských ctnostech čteme: „Nasazení, které služebník Boží věnoval plnění poslání, které přijal, se zakládalo na hlubokém smyslu pro Boží synovství, které jej přivádělo ke snaze ztotožnit se s Kristem v důvěryplném odevzdání se do Otcovy vůle, naplněn láskou k Duchu svatému, neustále ponořen do modlitby, posilován Eucharistií a něžnou láskou k přesvaté Panně Marii.“[7] Dále tento dokument Svátého stolce prohlašuje, že don Álvaro „podal

důkazy hrdinství způsobem, jakým čelil nemocem – ve kterých spatřoval Kristův kříž – (...) a útokům, kterými trpěl pro svoji věrnost Církvi. Byl to muž velké dobroty a vlídnosti, která duším předávala pokoj a klid. Nikdo si nevzpomíná na nějaké jeho nevlídné gesto, náznak netrpělivosti tváří v tvář protivenstvím, slovo kritiky nebo protestu kvůli nějaké těžkosti. Naučil se od Pána odpouštět, modlit se za pronásledovatele, kněžsky otvírat svoji náruč k přijetí všech lidí s úsměvem a křesťanským porozuměním.“[8]

Papež František před několika týdny řekl: **Svatí nejsou nadlidé, ani se nenarodili jako dokonalí. Jsou lidmi jako my, jako každý z nás, jsou lidmi, kteří před dosažením nebeské slávy žili normálním životem, radostmi i bolestmi, námahami a nadějemi. Něco však změnilo jejich život. Když poznali lásku Boží, následovali Její celým**

**srdcem, bezpodmínečně a bez
přetvářky; dali svůj život do služby
druhých, snášeli utrpení a
protivenství bez nevraživosti,
odpovídali na zlo dobrem a šířili
radost a pokoj. Takový je život
svatých: lidí, kteří ve svém životě
Boží lásce nekladli podmínky.[9]**

Zdá se mi, že tato slova svatého Otce
vykreslují portrét dona Álvara.

Utíkejme se, opakuj, pod jeho
přímluvu, abychom dokázali zůstat
silní tváří v tvář obtížím a odporu, s
důvěrou vloženou v našeho Otce
Boha.

Kromě toho, že byl *saxum*, oporou
pro sv. Josemaríu v tolika situacích,
byl don Álvaro svým způsobem
života především pevnou oporou k
postupu Díla vpřed. A to ne jenom
tím, že spolupracoval na vedení Opus
Dei, nebo tím, že pracoval na
dosažení adekvátního právního
uspořádání Díla jako osobní

prelatury, ale i tím, že se všem snažil usnadňovat jejich věrnost našemu duchu v rozličných podmínkách. Náš Otec mnohokrát opakoval, že mu don Álvaro, vedený Duchem svatým, často připomněl nějaký bod ducha Opus Dei, o kterém se sv. Josemaría chtěl ve své řeči zmínit: praxi bratrského napomenutí, nutnost počínat si jako otec či matka vůči těm, které potkáváme, dobrotivé a pokojné přijetí těch, kteří zakoušejí nějakou nesnáz nebo starost...

Občas jej rovněž požádal o nějaké doporučení k prohloubení svého osobního vztahu s Bohem. Náš Otec o tom při jedné příležitosti mluvil, když se svěřoval malé skupině svých synů, a řekl: ***Dnes, po díkůčinění, jsem řekl donu Álvarovi, aby mi pověděl nějakou zbožnou myšlenku, která by mě pohnula více milovat Ježíše Krista ve svatostánku. A předložil mi toto: že je tam nějakým způsobem také Maria, nějakým***

způsobem nezbytně. A s Marií Josef. Nějakým nepopsatelným způsobem, ale jsou tam. Nemohou se oddělit od svého Syna.[10]

19. února má don Álvaro svátek. Vybavuji si jednu poznámku našeho Otce, kterou pronesl právě v tento den roku 1974 na adresu tohoto svého věrného syna: ***Donu Álvarovi se děje něco velmi dobrého, že totiž nemá svatého, ale blahoslaveného. Tím pádem, jestli se svatým nestane on, nevím, jak jinak to napravíme...[11]***. Toto přání svatého Josemaríi se už možná brzo splní: dá-li Bůh, počínaje jeho blahořečením budeme moci slavit jeho svátek v den, na který Svatý stolec stanoví jeho liturgickou památku.

Znovu říkám, že uvažovat nad tím, jaká byla každodenní odpověď dona Álvaro, nám může pomáhat, zvláště v nejbližších měsících, kráčet ve šlépějích svatého Josemaríi. Tak

budeme dokonaleji následovat Krista. Vybírám pár slov svého předchůdce, která nám pomohou se nad sebou pokojně a do hloubky zamyslet.

„Všemi roky svého pozemského života kráčel náš Otec jakoby otrásán Duchem svatým. Jak v prvních letech, kdy si to ještě nemohl uvědomovat, tak i později, kdy si toho byl plně vědom a hrdinským způsobem odpovídal na působení Ducha Božího (...). Říkal, že od 2. října 1928 jediná věc, kterou musel dělat, bylo nechat se vést. Snadno se to řekne, ale pokud si v klidu projdeme jeho život, zjistíme, že *nechat se vést*, tato *jediná věc*, kterou musel dělat, od něj vyžadovala nesčetné oběti, výsměch, nepochopení, opuštěnost, pomluvy před založením Díla i po něm.

Pojďme si dát předsevzetí, že se i my takto necháme Bohem vést (srov.

Řím 8,14). Odezva našeho Otce byla v každém okamžiku hrdinská, i když jí ubíral na důležitosti oním tvrzením. Snažme se jej následovat, když ne jako velikáni, tak aspoň jako dobré děti. Náš Otec byl velikánem svatosti. My, děti, které se snaží sledovat kroky tak dobrého otce, máme být také svatí.“[12]

Pokračujme v modlitbě za papeže, za jeho úmysly a jeho nejbližší spolupracovníky. Obzvláště mysleme na plody konzistoře, která se uskuteční ve druhé půli tohoto měsíce, aby z toho vzešlo mnoho dobra pro Církev, pro svět, pro duše. A buďte i dále tak spojení též s mými úmysly, kterých je hodně, aby se splnily tak, jak chce Bůh. Cítím potřebu vám položit otázku: jak a kolik se modlíte za Františka? Jak mu pomáháte svým velkorysým duchem oběti? Prožíváte často ono *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam* –

všichni společně s Petrem skrze
Marii k Ježíši?

Modlete se za rozšíření Díla do
nových zemí, odkud nás nepřestávají
volat. Během cesty do Jeruzaléma
jsem měl tu radost modlit se s vámi a
za vás ve Svatém hrobě, v
Getsemane, v Bazilice Narození...
Vybavila se mi hluboká radost dona
Álvara, když navštívil tato místa. A
několik dní nato jsem byl na Srí
Lance a v Indii. V této posledně
zmíněné zemi, kde byla zahájena
činnost už před časem, jsem viděl,
jak práce Díla zapouští kořeny. Na Srí
Lance, kde se začalo nedávno, se už
rýsují první plody. Velmi děkujeme
Bohu a obnovme odhodlání podílet
se na apoštolské expanzi, každý ze
svého místa, modlitbou a prací
proměněnou v modlitbu, láskou ke
všem duším, k celému lidstvu. Jak
nádherné je poslání naší svaté Matky
– Církve!

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2014.

[1] Kongregace pro svatořečení,
*Dekret o ctnostech služebníka Božího
Álvara del Portillo*, Řím, 28-VI-2012.

[2] Srov. *Mt* 25, 21.

[3] Srov. Kongregace pro bohoslužbu
a svátosti, *Dekret, kterým se schvaluje
vlastní kalendář Osobní prelatury
svatého Kříže a Opus Dei*, Řím, 10-
XI-2012.

[4] Sv. Josemaría, *Záznam o posvěcení
jednoho oltáře*, 21-X-1972.

[5] Papež František, encyklika *Lumen
fidei*, 29-VI-2013, č. 56.

[6] Sv. Josemaría, *Poznámky k
rozjímání*, 2-XI-1958.

[7] Kongregace pro svatořečení, *Dekret o ctnostech služebníka Božího Álvara del Portillo*, Řím, 28-VI-2012.

[8] *Tamtéž.*

[9] Papež František, *Promluva k modlitbě Anděl Páně*, 1-XI-2013.

[10] Sv. Josemaría, *Poznámky z jednoho rodinného setkání*, 3-VI-1974.

[11] Sv. Josemaría, *Poznámky z jednoho rodinného setkání*, 19-II-1974.

[12] Don Álvaro, *Poznámky z jednoho rozjímání*, 9-I-1977.

.....